

“Ridicolii” lui Cehov

***Motto:** Ridi, Pagliaccio, sul tuo amore infranto,
ridi del duol che t'avvelena il cor*

1. Introducere

Voi începe prin a prezenta tema acestei lucrări și principalele motive pentru care am optat pentru expunerea de față în detrimentul altora.

Prin “ridicolii” lui Cehov mă refer, bineînțeles, la personajele sale. În cazul de față, personajele sale masculine, dând greutate personajelor cu care am avut contact ca actor. Așadar: “ridicolul la personajele masculine din principalele piese ale lui Cehov”.

Propun să motivez alegerea pornind de la general, restrângând aria de interes până la ipoteza acestei lucrări:

1.1. De ce Cehov?

Răspunsul scurt: este dramaturgul care m-a determinat, la 29 de ani, să mă înscriu la Facultatea de arte, secția Actorie, a doua facultate pentru mine. Personajul său, Treplev, a reprezentat canalul prin care am cunoscut efectul *catharsis* înainte de a ști că există acest cuvânt și acest mod de a simți. Cu atât mai mare a fost surpriza din perspectiva unui absolvent de Automatică și Calculatoare al Universității “Politehnica” București care se desfășura într-o producție de amatori a “Pescărușului”. Voi detalia interacțiunea mea, ca actor amator, cu acest dramaturg, în capitolul 3.

Argumentul de mai sus este unul subiectiv, care ține de experiența mea personală. De aceea sunt necesare și câteva argumente formale, general recunoscute:

- este considerat părintele teatrului psihologic
- opera sa a rezistat diverselor regimuri și curente artistice / teatrale din secolul XX
- ... iar astăzi scrierile lui s-au consolidat și sunt universale

1.2 De ce mai multe personaje?

Fiecare dintre personajele abordate în această lucrare este atât de bine conturat (nu este artificial), încât se poate construi un întreg univers (dramatic) în jurul lui. Așadar, putem afirma că nu există limite în studiul unui personaj de Cehov, căutarea nu ar trebui să se oprească vreodată, iar personajul reprezintă o școală de actorie în toată regula.

Ce am afirmat mai sus poate fi interpretat ca un contra-argument pentru alegerea mea, al calității împotriva cantității. Ei bine, tocmai pentru că personajele lui Cehov sunt atât de importante pentru mine, nu pot să tratez unul singur în această lucrare.

În plus, fiecare dintre aceste experiențe a venit cu provocările și învățăturile ei și am avut abordări diferite, în funcție de cerințele regizorale sau de natura scenelor pregătite. Consider că personajele lui Cehov au avut cel mai mare aport în formarea mea ca actor, iar lucrarea de față trebuie să reflecte acest lucru.

- Enumerare + o mică descriere a personajului + detalii despre dată, producție, regie etc.
 - *Boris Semionov Pișcik* - un moșier în decădere
 - *Lopahin* - un fost șerb parvenit, în plină ascensiune
 - *Treplev* - un scriitor idealist, impetuos, imatur
 - *Trigorin* - un scriitor rutinat, fără scrupule
 - *Verșinin*
 - *Cebutâkin*

1.3 De ce “ridicoli”?

- În primul rând, avem personajele care sunt în mod evident ridicele, întocmai ca niște clovni: Pișcik și Cebutâkin
- celorlalte personaje li se pune în evidență ridicolul fie prin situație, fie prin dialog (când vedem contrastul între cum vor ca ceilalți să-i perceapă și cum sunt cu adevărat) sau prin felul în care sentimentele lor sunt mai puternice decât partea rațională
- personajele sunt ridicele într-un fel comic sau dramatic/tragic, dar de cele mai multe ori comicul se îmbină cu dramaticul (de aici motto-ul lucrării)
- Citat despre ironia lui Cehov. Va fi tradus și citat integral. Voi încerca să fac o mică paralelă între Beckett și Cehov.

Chekhov's irony is not the self-satisfied amusement of an author pulling his characters along on strings through a labyrinth; it is not the cynical resignation to fate of Greek tragedy; it is not just a manner that hints at gold reserves of knowledge to back the paper currency of talk.

Chekhov's irony is much more modern, much closer to Samuel Beckett than to the great tradition of the European novel. What he knows and what his characters often ignore is that "les choses sont contre nous" ["things are against us"]. His characters' statements not only get them nowhere, they are not even possible to complete, so insistent is the absurd importunacy of sand in the speaker's boots, the compulsion to fiddle with a sleeve, the banging of an iron rail outside the house. Not only the plays but also the stories are full of extraneous noises, physical tics and silences which give an ironic impotence to the sanest rationalisations. — Donald Rayfield, Chekhov: The Evolution of His art

2. A.P. Cehov

- aici prezint detalii biografice punând accent pe
 - întâmplările și interacțiunile de la care au luat naștere piesele și personajele sale. În strânsă legătură cu:
 - spiritul său critic și satiric. Valorile sale aplicate la cei din jur
 - Scurtă paralelă cu Caragiale. Câteva dintre personajele sale au nume comice
 - eventual - referințe la câteva personaje relevante din povestirile sale
 - personalitatea sa. Cât din ea a împrumutat personajelor doctorilor, scriitorilor, antreprenorilor etc. din piesele sale?
 - referire la latura mai puțin cunoscută în ziua de azi a lui Cehov: spiritul său ludic și viața sa amoroasă, pe baza acestui articol: “Anton Chekhov: a lifetime of lovers”
 - așadar, felul în care și-a “tratat” personajele este și o formă de autoironie. Cu siguranță, nu există nimeni mai potrivit și mai abil în a sesiza ridicolul la tine decât propria persoană

3. Primii pași - Treplev

Spuneam, în capitolul introductiv, că primul contact cu Cehov a avut loc în contextul unui curs de teatru pentru amatori. Nu-mi dau seama dacă a fost un act de curaj sau de inconștiență din partea regizoarei, dar în momentul de față aș avea rețineri în a viziona o producție de amatori a unei piese de Cehov. Cert e că, atât eu, cât și majoritatea colegilor din distribuție, nu auziserăm de acest dramaturg, nu știam ce impact a avut în teatrul modern și contemporan, nu știam ce reprezintă teatrul realist, ce înseamnă să studiezi psihologia personajului, ce înseamnă un subtext sau de ce și-a subtitrat dramaturgul piesa “comedie în patru acte”. În cazul acesta, ignoranța a fost salvarea mea, nerealizând că a juca într-o piesă de Cehov este o ocazie pe care actori profesioniști o pot aștepta o viață întreagă și că implică o responsabilitate foarte mare.

Cum tratează un grup de diletanți o astfel de piesă? Cu toată seriozitatea. Bineînțeles, dispunând de instrumente limitate de exprimare și de studiu al personajului. Citind, la câțiva ani după acea perioadă, “Viața mea în artă”, a lui Stanislavski, am realizat că am refăcut, într-o oarecare măsură, etapele parcurse de el în studiul primelor sale personaje. Mai exact, în lipsa unei îndrumări, m-am concentrat pe aspectul tehnic al interpretării, crezând că o dicție bună, reproducerea cu exactitate matematică a unor gesturi și schime la fiecare repetiție și gestionarea tracului în fața spectatorilor reprezintă condiții suficiente pentru creionarea unui personaj. De aceea am repetat, nenumărate seri, analizându-mi expresia feței în oglindă sau spunând o replică de zeci de ori, făcând ajustările “necesare” de volum și intonație.

Ulterior s-a dovedit că paleta de aptitudini tehnice a unui actor nu-i este doar utilă, ci chiar vitală și că trebuie în permanență întreținută și îmbogățită. Dar, în același timp, aveam să aflu că nu are nicio valoare ca element de sine stătător și trebuie să constituie un element complementar susținerii interioare a interpretării. Înainte de a învăța acest lucru de la un profesor, o serie de întâmplări, asocieri, precum și câteva revelații m-au ajutat să mă apropiu de personaj. Ba mai mult, m-au ajutat să-l înțeleg mai bine pe Cehov și să văd, în sfârșit, cât de apropiată este viața personajelor sale de viața unor persoane în carne și oase.

În continuare, povestesc despre:

- primul contact cu textul. Schema relațiilor între personaje. Despre felul în care sunt alcătuite numele rusești
- faptul că inițial am fost distribuit în rolul lui Dorn, iar puștiul care trebuia să interpreteze rolul lui Treplev era prea emotiv ca să dea și cele mai banale replici. Au fost săptămâni întregi în care am acumulat frustrare la repetiții. Privind din exterior ce se cerea de la acel personaj, mi-a fost foarte ușor să pun în aplicare acele cerințe, mai ales după atâta așteptare. În plus:
- o experiență foarte valoroasă a reprezentat-o discuțiile foarte lungi pe care le purtam despre piesă cu actrița care o interpreta pe Arkadina. O ajutam să-și repete scenele, trecând prin majoritatea personajelor masculine din piesă: Sorin, Trigorin, Treplev. Acest lucru m-a transformat într-un bun cunoscător (la nivel de amatori) al personajelor și al situațiilor
- o experiență din viața reală între actorul care-l interpreta pe Treplev și actrița care o interpreta pe Arkadina care a avut un efect de revelație: m-a ajutat nu doar să înțeleg relația dintre cele două personaje, dar și s-o trăiesc (ulterior, în piesă, nu a fost nevoie decât să-mi accesez memoria senzorială)
- despre Nina și actrița care a interpretat-o pe Nina

4. Reîntâlnirea cu “Pescărușul” - Trigorin

- influența lui Tache Florescu
- de data asta am aflat de ce Pescărușul e comedie
- am descifrat mai bine, cu ajutorul lui Tache, intențiile din spatele replicilor
- povestesc cum propunerea mea a fost inițial respinsă de Tache. Dar apoi a acceptat-o și a îmbunătățit-o în așa măsură, încât a trebuit să -mi anulez prejudecățile pentru a mă obișnui cu propria propunere
- Trigorin este ridicol
 - în relație cu Arkadina
 - față de Nina - își asumă acest lucru când discută cu ea. Prin ceea ce face ulterior, însă, arată egoismul său, poate chiar lipsa de caracter
 - faptul că este un scriitor de succes înseamnă ca este și un scriitor bun?

5. Livada cu vișini

5.1 Context social-istoric

Dacă este să definim societatea rusească în câteva cuvinte, atunci ne putem referi la o continuă schimbare, alimentată de acel „spirit rusesc”, care se manifestă cu aceeași intensitate în proletarul care-și împărtășește filozofia de viață la un pahar de vodcă, în intelectualul idealist sau în nobilul care caută sensul existenței. Conform lui Dostoievski, „nevoia spirituală cea mai de bază și rudimentară a poporului rusesc este nevoia de a suferi, permanentă și nestinsă, care se află peste tot și în toate”. Această nevoie a răsturnat regimuri, ideologii, a produs decăderea unor clase sociale și ridicarea altora.

Astfel, la începutul secolului XVIII, țarul Petru cel mare, din dorința de a moderniza imaginea Rusiei în raport cu Europa de vest, a impus o serie de reforme controversate, printre care adoptarea stilurilor vestimentare și artistice europene sau adoptarea limbii franceze de către nobilime sau în cercurile culturale. În timpul copilăriei lui Cehov, sub domnia țarului Alexandru al doilea, a urmat un al doilea val de reforme, menite să liberalizeze Rusia și economia ei. Cea mai importantă dintre acestea a fost Reforma de emancipare a țărilor, din 1861. Aceasta a avut ca efect diminuarea puterii nobilimii, în unele cazuri ducând la ruina ei. Celălalt efect a fost ascensiunea clasei burgheze, precum și apariția unei clase noi, cea a țăranilor liberi.

Aceasta din urmă, însă, avea să-și spună cuvântul în 1917, înlăturându-l pe ultimul țar al Rusiei și împotrindându-se față de tot ce era burghez, prin noua ideologie bolșevică.

Așadar, situația prezentată în „Livada cu vișini”, a unei familii de moșieri care e nevoită să-și vândă proprietățile pentru a-și achita datoriile, era o situație familiară în societatea rusească din timpul vieții lui Cehov.

5.2 Personaje - surse de inspirație

Iată, deci, motivul pentru care această ultimă piesă scrisă de Cehov este considerată cea mai autobiografică piesă a sa. Situațiile din „Livada cu vișini” sunt împrumutate din viața lui Cehov, personajele sunt copii aproape fidele ale unor persoane reale cu care a interacționat autorul, eventual retușate, după ce acesta a asistat la repetițiile Teatrului de Artă. Mai mult decât atât, Cehov este un fiu de iobag care ajunge mare moșier, cumpărând, în tinerețe, cu 13000 de ruble, un domeniu de 200 de hectare. Așadar, „în străfundul lui Lopahin se ascunde Anton Pavlovici, fiul iobagului din Taganrog, care ajunge vecin de moșie cu însuși prințul Șahovoskoi” (Mircea Ghițulescu).

Stanislavski, în „Viața mea în artă”, ne împărtășește, din perspectiva de martor, câteva amănunte care țin de felul în care A.P. Cehov a creat această piesă. Aflăm, astfel, că unul dintre actorii Teatrului de Artă i-a servit ca sursă de inspirație inițială, lui Cehov.

Trăsăturile generale ale lui Epihodov au fost împrumutate de la un funcționar care locuia într-o vilă și se ținea mereu după Cehov. „Anton Pavlovici îi vorbea deseori, sfătuindu-l să învețe și să se cultive. Dorind să urmeze îndrumările lui Cehov, modelul lui Epihodov și-a cumpărat mai întâi o cravată roșie și și-a pus în cap să învețe franțuzește.” (Stanislavski)

Personajul Charlottei Ivanovna a fost inspirat de o guvernantă englezoaică, ce locuia pe moșia unor vecini ai părinților lui Stanislavski. Se îmbrăca bărbătește, „față de Anton Pavlovici avea gesturi caramaderești” și era o „gimnastă cu multă agilitate”, care “se cocoța pe umerii lui”,

salutând trecătorii cu pălăria lui.

De asemenea, în 1876, părinții lui Cehov au pierdut casa, în urma unei reposedări.

Trebuie să recunosc că, la primul meu contact cu „Livada cu vișini”, am fost de părere că, dintre toate piesele lui Cehov, aceasta are personajele cele mai neverosimile, simțindu-se, într-adevăr influențele de vodevil (după cum intenționa autorul să scrie piesa inițial). Nu vorbesc de toate personajele, ci de câteva pe care le-am găsit mai excentrice sau ciudate, precum cele menționate mai sus sau personajul lui Boris Borisovici Semionov-Pișcic. La acestea se adaugă apucăturile și obsesiile personajelor principale.

Însă ele au existat, iar în acele vremuri tulburi se ajungea la anomalii precum amestecarea unor clase sociale altfel incompatibile sau la discrepanțe din ce în ce mai pronunțate în cadrul aceleiași clase sociale. Iată de ce un simplu lacheu are pretenții de rafinament și se crede mai bun decât stăpânii săi, după ce a locuit la Paris, în timp ce un lacheu bătrân suspină după vremurile în care putea să-și servească stăpânii cu demnitate. Iată de ce un negustor foarte muncitor, fiu de iobag, ajunge stăpân peste livada cu vișini, ca urmare a inabilității stăpânilor ei de a acționa în vreun fel. Iată cum un moșier falit, de un optimism debordabil, se împrumută cu bani de la alți moșieri faliti, care-și deplâng soarta.

6. Lopahin versus Lopahin

- am ales acest titlu pentru că Lopahin este un om al contrastelor. Oscilează între extremele unor trăiri contradictorii, atât din cauza demonilor din trecutul său și prejudecăților sale, cât și din cauza stărilor pe care i le dă situația din actul 3
- prezintă felul în care am construit monologul din actul 3 împreună cu doamna Maia Morgenstern
 - a fost construit ca o conversație în toată regula, în care personajele nu se rezumă la a privi cu dezaprobator sau cu dezgust sau cu teamă, neputință etc. felul în care se dă în stambă Lopahin, ci îi răspund, după fiecare propoziție
 - de fapt, Lopahin proiectează propriile prejudecăți și gânduri paranoice asupra celorlalte personaje, amplificându-le replicile posibile în mintea sa
 - încă o confirmare că este propriul său dușman
- voi cita în această secțiune subtextele oferite de colegi, precum și cele descoperite de mine. Este interesant cum, de obicei, se pune accentul pe studiul subtextelor personajului pe care-l joci, nu al celorlalte personaje.
- examen. Descrierea elementelor declanșatoare pentru starea cu care Lopahin intră în scenă

7. Pișcic: haina face... personajul

- În această secțiune voi discuta ceea ce este, în mod evident, ridicol la acest personaj. Pentru că a fost singurul meu personaj de compoziție din facultate, voi discuta felul în care am gândit costumul

- Mai interesant și mai misterios pentru cei care încearcă să-l descifreze pe Pișcik este partea din el care nu este ridicolă. Oare aparențele se potrivesc atât de mult cu ceea ce e în sufletul său?
- lucrul cu doamna Maia Morgenstern
 - inițial nu m-a lăsat să fac deloc compoziție, apoi a susținut propunerea mea
 - declanșatori fizici
- examen. Descrierea elementelor declanșatoare pentru Pișcik

7.1 Alegerea costumului

Pentru a nu porni pe un drum greșit, trebuie stabilite din start informațiile clare pe care le putem extrage din textul „Livezii”:

- este moșier
- are o fiică, Dașenka
- este bolnav de gută
- are un comportament nesănătos - mănâncă mult, dansează, deși îl obosește foarte tare – uneori iresponsabil - înghite pilulele Liubovei Andreevna
- optimist: spune, râzând, că nu-și pierde niciodată nădejdea
- are tot timpul probleme cu banii și caută să se împrumute de la ceilalți pentru a plăti dobânzile la ipotecă
- respiră greu
- ațipește sforăind, de mai multe ori, în mijlocul discursului, dar se trezește imediat și vorbește despre bani
- are căptușeala la haină ruptă - acolo găsește banii, când are impresia că i-a pierdut
- în general nu este luat în serios. Uneori e tolerat, alteori ceilalți sunt iritați de el
- adeseori spune lucruri lipsite de semnificație, fără sens
- se miră tot timpul, se încântă din lucruri mărunte, este receptiv la nimicurile pe care le spun ceilalți – uneori e singurul carerăspunde
- conduce cadrilul
- o invită pe Liubov Andreevna la dans și îi cere bani împrumut
- o place pe Charlotta Ivanovna

Această replică de la începutul actului 3 surprinde cel mai bine esența personajului Pișcik:

„De felul meu sunt gras! Prea mult sânge. Am și avut până acum două atacuri. Nu pot să dansez! Dar, vorba aia: trebuie să urlu ca lupii... În rest, sunt sănătos ca un cal. Răposatul tatăl-meu, mare ghiduș - fie-i țărâna ușoară – spunea că vechiul nostru neam al Semionov-Pișcichilor se trage din calul pe care Caligula l-a făcut senator... (Se așază): De altceva mă plâng: n-am bani. Flămândul numai carne visează... (Adoarme și se trezește sforăind): Așa sunt și eu: nu mi-e gândul decât la bani...”

Cel mai important detaliu fizic al personajului este boala de care suferă, guta (sau podagra), lucru care implică o constituție și o postură fizică aparte: „podagra este o boală care apare ca urmare a acumulării și excesului de săruri de acid uric în articulații și în organism în întregime”. În plus, chiar Pișcic afirmă că este gras.

Are minim 40 de ani, având în vedere că vorbește de fiica sa, care îl sfătuiește în diverse domenii. Însă alegerea cea mai plauzibilă l-ar plasa undeva între 45 și 60 de ani, întrucât respiră greu, adoarme și sforăie în timp ce vorbește etc.

Mai știm că a avut deja două atacuri de apoplexie, cauzate de boală, dar și de stilul de viață agitat.

Pornind de la indiciile de mai sus, mi-am imaginat un personaj gras, cu picioarele umflate și cu un mers aparte, crăcănat, cauzat atât de fizionomie, cât și de vârstă. Deși respiră cu dificultate și îi este greu să se deplaseze sau să danseze, mi-am imaginat, totuși, că mișcările lui sunt energice, hotărâte - el însuși se compară cu un cal.

Pentru că este foarte activ și pe drumuri toată ziua, căutând să-și rezolve problemele, am considerat că are nevoie de niște încălțări trainice, grele și exagerat de mari (din cauza picioarelor umflate). Așadar, nu cizmele înalte care fac parte din tradiționalul costum al moșierului, ci mai degrabă niște ghete largi.

La acestea, s-ar adăuga niște pantaloni largi de stofă. Pentru a accentua picioarele umflate, aceștia ar trebui să fie căptușiți (cu vată, de exemplu).

Datorită degradării sale financiare, precum și faptului că Pișcic e toată ziua pe drumuri, mi se pare o alegere corectă dacă ghetele sunt vizibil degradate, dar doar ca aspect (nu trebuie să fie rupte). La fel, pantalonii ar fi o alegere practică – nu ar fi foarte eleganți, ar putea fi chiar murdari sau prăfuiți. Nici culorile n-ar fi cele mai elegante. De exemplu, ghetele ar putea fi maro, murdare de noroi, iar pantalonii ar putea fi de un gri spălăcit.

În actul 3, cel cu petrecerea organizată de Liubov Andreevna, ar putea, totuși, purta niște pantofi mai eleganți (dar nici aceștia noi). De asemenea – o pereche de pantaloni pe care el îi consideră ca fiind cei mai eleganți (dar, de fapt, pot da dovadă de un gust vestimentar îndoielnic al personajului).

Dacă, de la brâu în jos, hainele reflectă problemele personajului (boala, degradarea socială), de la brâu în sus consider că hainele ar trebui să reflecte trăsăturile pozitive, cum ar fi bunăstarea de altădată, optimismul său sau faptul că este sociabil. Ca argument, aș spune că el nu se consideră o rămășiță a ceea ce era familia lui în vremurile bune – cred că nu realizează că e în pragul ruinării. În plus, fiica sa probabil are grijă ca hainele sale să fie curate și bine întreținute, chiar dacă nu sunt noi. Așadar, semne de bunăstare: o burtă pronunțată, cămașă largă de mătase, vestă, bască sau șapcă cu cozoroc, precum și un sacou larg de stofă. Acesta ar fi înlocuit, în scena din actul 1 - care se desfășoară în mai și în care, conform autorului, e încă frig - de un palton gros, de stofă, eventual de un fular mare. La acestea s-ar mai adăuga un element, nu foarte măgulitor, dar necesar: bretelele.

Personajul ar mai putea avea tot timpul o batistă mare la el, cu care să-și șteargă transpirația. Pentru a sublinia latura sa copilăroasă (sugerată de faptul că e foarte încântat de scamatoriile Charlottei și de faptul că se miră tot timpul când ceilalți îi povestesc tot felul de nimicuri), basca ar putea fi în carouri. La fel și fularul, care ar putea fi de o culoare care nu se asortează cu restul costumului.

Mai observăm că personajul e, oarecum, țănoș, prin felul în care dirijează cadrulul la începutul actului 3. E galant, pentru că o invită pe Liubov Andreevna la dans. De asemenea, îi face avansuri Charlottei Ivanovna. Aceste trăsături ar putea fi completate, de exemplu, de o vestă care să iasă în evidență printr-o culoare țiptoare sau un material lucios, precum satinul. Altă soluție ar fi, în actul 3, o pălărie care să aibă un element grotesc, cum ar fi o pană colorată. Nu trebuie să uităm că aceste elemente nu fac decât să menajeze aparențele. Dar nu sunt lipsite de cusur. Se știe că haina în care-și ținea banii Pișcik are căptușeala ruptă. De asemenea, batista cu care se șterge ar putea fi murdară sau pătată, iar în timpul actului 3, personajul ar putea fi îmbrăcat mai dezordonat: cămașa ieșită din pantaloni sau cămașa pătată (trebuie ținut cont că petrecerea începuse deja de 6 ore în momentul în care Gaev și Lopahin se întorc la conac).

În sfârșit, am considerat că o mustață și o barbă cu favoriți ar fi specifice personajului, având în vedere vârsta, fizionomia sa, temperamentul, dar și perioada în care se desfășoară piesa.

7.1 Comparație Pișcik-Lopahin

- ce au în comun un moșier în decădere și un țăran liber în ascensiune?
 - poate punctul de intersecție al celor două "axe"
 - ceea ce au în comun și cu celelalte personaje - situația complet nouă și generatoare de confuzie a finalului de secol, după abolirea șerbiei. Sunt victime ale istoriei, ale "perestroikăi" și sunt nevoite să lupte pentru a se adapta
 - un sentiment de empatie, pentru că fiecare a fost în situația celuilalt
- ce îi diferențiază? Există un contrast puternic între felul lor de a gândi și a acționa, care le pune în evidență mai clar calitățile și defectele

8. Trei surori

- context / cât mai multe detalii despre universul piesei etc.

9. Cebutâkin - "Râzi, paiață, râzi"

- pun accentul pe monologul din actul 3. Dacă în primul act se aseamănă, într-o oarecare măsură cu Pișcik, ca jovialitate, acum alcoolul îl face să-și dea arama pe față și vedem cât suferă, de fapt

10. Verșinin - “Intelectualul”

- mult mai greu de descifrat, în comparație cu alte personaje cehoviene
- Tache fost cel care m-a ajutat să văd ridicolul la acest personaj
- odată descifrat, penibilul capătă proporții grotești
- exemplu de fișă detaliată de personaj
- povestesc felul în care am descifrat momentul anterior cu Mașa
- este personajul la care am aplicat cel mai mult metoda lui Stanislavski. Exemple
- paralelă între Verșinin și personajele din Anna Karenina. Pare o îmbinare a defectelor celor doi Alexei (Karenin și Vronski)
- pledoaria “apărării” - scopul acestei lucrări nu este să desființeze personajele lui Cehov și să le acuze fără drept de apel. În plus, actorul nu trebuie să-și judece personajul. De aceea, în această secțiune, îi vom lua apărarea lui Verșinin, vom căuta circumstanțe atenuante și justificări

<http://phantasma.ro/wp/?p=926> - sursa de inspiratie - "Livada de visini in relectura sovietica"

In ce masura sunt piesele sale autobiografice? (o pagina)

Trei surori

- **Context** - aici analizez elementele care compun universul piesei; daca e cazul, fac legatura cu fapte, locuri, personaje reale, intamplari care l-au influentat pe autor in scrierea piesei etc.
- Analiza personajului Versinin
- Analiza personajului Cebutakin
- Comparatie intre cele doua personaje

Pescarusul

- **Context**
- Analiza personajului Treplev
- Analiza personajului Trigorin
- Comparatie intre cele doua personaje

Livada cu visini

-
- Analiza personajului Piscik
- Analiza personajului Lopahin
- Comparatie intre cele doua personaje

Anexe

- fise personaje
- monologuri extratext legate de momentul anterior

Bibliografie / resurse:

Stanislavski - Viata mea in arta

Mircea Ghitulescu - Mari autori pe scena

<http://www.guardian.co.uk/books/2013/mar/01/anton-chekhov-lifetime-lovers-play>

<http://yaledailynews.com/blog/2012/10/18/seagull-reinforces-chekhov-trend/>

<http://seagullchekhov.com/index.html>

http://epress.anu.edu.au/chekhov/mobile_devices/ch06.html - great resource